

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Insultar

En els darrers anys, la vida política espanyola, amb la inestimable col·laboració dels nacionalistes catalans, s'ha convertit en un insult a la intel·ligència. Uns i altres grapegen els conceptes 'democràcia', 'justícia', 'llibertat' com si fossin adolescents en una bacanal del 'botellón'. Fart de pseudo-insults d'aprenents a rufians de cervell prim i salari gras, em relleixo l'esplèndid breviari intitulat 'Insultario' (Pepitas de calabaza, Ed.) que el tàndem José Antonio Ruiz Gracia & Ángel María Fernández ha destil·lat per elevar l'insuls ex-abrupte a insult intel·ligent. Per si de cas, convé recordar que, segons el Diccionari de la Llengua Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans, 'Insultar és ofendre amb actes o paraules ultratjosos'. Tot i això, 'El insulto fue la forma más primitiva, originaria, de la diplomacia, en la medida en que esta es el arte de resolver por acuerdos de palabra lo que podría llevar a conflictos armados', avisa Rafael Sánchez Ferlosio en el pròleg. A la portada, el duel a garrotades de Goya, només que ara cada matalot esgrimeix un pal de golf i una raqueta de tennis. Civilitzats, tanmateix. Per anar fent boca, un parell d'insults d'aquest manual d'autodefensa: 'Una cosa te digo, se puede tener razón y ser gilipollas a la vez'. 'Haces tantas veces el ridículo que ya te sale de forma natural'. Atenció als insults en els propers pactes municipals.